ξαφνικὰ καὶ ἕνα ξυράφι... Τὴ στιγμὴ αὐτὴ κάποια μυστικὴ φωνὴ ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου αἰσθάνθηκα νὰ φωνάζῃ ἀπὸ μέσα μου.. Καί... δὲν ξέρω... οὔτε τὸ πῶς, οὔτε τὸ γιατί, οὔτε τίποτα δὲν ξέρω... Νά ! ἔτσι ἀπότομα αἰσθάνθηκα μιὰ ζαλάδα, ἕνα σύννεφο καὶ μιὰ ἄθελη ὁρμὴ μέσα μου, μιὰ ὁρμὴ ζωῆς, ἕνα κῦμα ἐπιθυμίας...

Σηκώνομαι ἀποφασιστικά, τρέχω, ἁρπάζω τὸ ξυράφι στὰ χέρια μου, πέφτω μ' ἕνα πήδημα ἐπάνω στὸ φίλο μου καὶ τὸν ἀναποδογυρίζω κάτω στὸ πάτωμα... Ἐκεῖνος κάτι πῆγε νὰ πῇ, νὰ φωνάξῃ, μὰ ἐγὼ γρήγορος, σὰν ἀστραπή, τὸν πιάνω ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ μ' ἕνα νευρικὸ ἀγκάλιασμα τῶν χεριῶν μου... μὲ μιὰ γερὴ καὶ γρήγορη ξυραφιά, τοῦ κόβω τὸ κεφάλι πέρα καὶ πέρα.

Ἕνα κῦμα ἀπὸ μαῦρο ζεστὸ αἷμα ξεπήδησε καὶ χύθηκε στὸ πάτωμα... Τὸ σῶμα ἔμεινε λιγάκι στὰ χέρια μου καὶ σπαρτάρισσε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα... Ὕστερα πάγωσε... Τὸ κεφάλι τοῦ συναδέλφου μου ποὺ εἶχε κυλήσει στὸ πάτωμα κοντὰ στὸ ἔπιπλο τῆς τουαλέττας, μὲ κυττοῦσε τώρα μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά !

Ἔτσι τότε, μόνος ἐλεύθερος μέσα στὸ δωμάτιο, τοῦ φίλου μου αὐτοῦ ἄνοιξα τὸ συρταράκι καὶ ἔχωσα μέσα τὸ χέρι μου... Χρήματα εἶπα ! νά ! χρήματα πολλά !... πολλὰ χρήματα !... Τριάντα χιλιάρικα δεμένα μὲ τριανταφυλλένια κλωστή...

Τὰ μάτια μου ἔλαμψαν. Ἐπῆρα τὸ δέμα, τὸσφιξα στὰ χέρια μου καὶ τὸ ἔχωσα γρήγορα στὴ τσέπη... ὕστερα σκύβω παίρνω τὸ κεφάλι τὸ τυλίγω σὲ μιὰ ἐφημερίδα, φορῶ τὸ καπέλλο μου καὶ βγαίνω ἀπ' τὴν πόρτα ποὺ θὰ τὴν ἄφησα, μοῦ φαίνεται, καὶ ἀνοιχτή !...

Ἡ βροχὴ ἀκόμα ἔπεφτε δυνατὴ ὅπως καὶ πρίν... Μόλις βγῆκα αἰσθάνθηκα πὼς θὰ ἤτανε ἀδύνατο νὰ βαδίσω καὶ γι' αὐτὸ πῆρα ἕνα ἁμάξι...

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἔφθασα στὸ σπίτι μου... Ἡ γυναῖκα πρὶν μὰνοίξει μὲ κατάλαβε ἀπὸ τὰ βήματά μου, γιατὶ μοῦ φώναξε ἀπὸ μέσα...

— Λὲν σοῦ ἀνοίγω ἂν δὲν ἔχῃς φέρει χρήματα...

— Σοῦ ἔφερα ὅσα χρήματα θέλεις, τῆς φώναξα ἀπ' ἔξω κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μου...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε.

— Νά ! τῆς φωνάζω πόλις μπῆκα μέσα... Νά ! πάρε, χόρτασε, χρῆμα, λεφτὰ χιλιάδες, αἷμα,κεφάλια σοῦφερα ὅ,τι θέλεις, ὅτι ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή σου...

Καὶ τῆς πέταξα στὰ πόδια της τὸ δέμα μὲ τὰ χαρτονομίσματα μαζὶ μὲ τὸ καταματωμένο κεφάλι τοῦ συναδέλφου μου ποὺ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ποὺ τὸ εἶχε τυλίξει, κύλησε ὡς τὰ πόδια της γεμᾶτο αἷμα...

Μιὰ φωνή... ἕνα σπαραχτικὸ γυναικεῖο ἄχ ! καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω κύριε, γιατὶ ἔκλεισα γρήγορα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου κι' ἔφυγα σὰν τρελλός...

Ἐδῶ ὁ ἄγνωστος ἀφοῦ ἀνέπνευσε βαθειά, σταμάτησε λιγάκι κυττάζοντάς με ἰχνευτικά...

— Καὶ τώρα, μοῦ εἶπε σὲ λίγο.... εἶμαι ἐδῶ . στὸ σπίτι σας, μπροστά σας. Μπῆκα στὸ πρῶτο σπῆτι ποὺ βρῆκα φεύγοντας ἀπ' τὴ γυναῖκα μου...Ἔτσι ἤθελα κάποιον νὰ ἰδῶ γιὰ νὰ τοῦ τὰ εἰπῶ, νὰ τοῦ τὰ ἐξομολογηθῶ ὅλα, μὰ ὅλα...

— Μὰ ἐγώ, τοῦ εἶπα σαστισμένος...ἐγώ... τί :... Σὰν τί λέτε θὰ μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς κάμω...

— Λὲν ξέρω...μοῦ ἀπήντησε ὁ ξένος ..τίποτα ἴσως...Μόνο θέλω νὰ μοῦ πῆτε ἕνα πρᾶμα. Μιὰ ἐρώτηση θέλω νὰ σᾶς κάνω, κύριέ μου, μιὰ ἐρώτηση... Λὲν ἔκανα καλὰ ποὺ τὸν σκότωσα ; ἐ;...

Σκέφτηκα μιὰ στιγμὴ τί πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἀλλ' ὁ ξένος μὲ διέκοψε ξαφνικὰ λέγοντάς μου :

- Λὲν εἶμαι τρελλὸς κύριε... Πιστέψατέ το αὐτό...

Καὶ πρὶν προφτάσω ἀκόμα νὰ τοῦ δώσω καμμιὰ ἀπάντηση, τὸν βλέπω ἐξαφνα νὰ σηκώνεται νευρικός, νὰ φορῇ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα ποὺ εἶχε μπῆ πρὸ ὀλίγου στὸ σπίτι μου χωρὶς οὔτε νὰ μὲ χαιρετίσῃ...

✻

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΗ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὶς γερμανικὲς ἐφημερίδες μαθαίνουμε, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὴ Βουδαπέστη ἐξετελέσθη μιὰ περιεργοτάτη ἐγχείρησις, ὑπὸ ὅλως διόλου ἐξαιρετικὰς καὶ ἀπροσδοκήτους περιστάσεις :

Ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ τηλεγραφητοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Ντοῦσμαν, ἔβγαλαν οἱ γιατροὶ τῆς Βουδαπέστης μιὰ ἰατρικὴ λαβίδα 18 ἑκατοστῶν ! ἡ ὁποία εἶχε παραμείνει στὸν ὀργανισμὸ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ τηλεγραφητοῦ, ἐπὶ δύο ὁλόκληρα χρόνια ! Τὸ περίεργο αὐτὸ καὶ ἐκπληκτικώτατο φαινόμενο συνέβη, ἕνεκα μιᾶς φριχτῆς ἰατρικῆς ἀπροσεξίας, ἡ ὁποία ἔγινε ὑπὸ τὰς ἑξῆς περιστάσεις : Ὁ τηλεγραφητὴς Ἀλέξ. Ντοῦσμαν, ὑπέφερε πρὸ δύο ἐτῶν ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα καὶ οἱ γιατροὶ τῆς Βιέννης, ὅπου ἔμενε, τοῦ συνέστησαν ἐγχείρησιν, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε πράγματι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὴν πρώτη προσβολή.

Φαίνεται ὅμως ὅτι, κατὰ κακὴν τύχην, ὁ ἐγχειρίζων γιατρὸς ἐλησμόνησε τὴν στιγμὴ ποὺ ἔπρόκειτο νὰ συρράψῃ τὴν τομὴ τῆς ἐγχειρίσεως, αὐτὴν τὴν ἰατρική του λαβίδα μέσα στὴ κοιλιὰ τοῦ ἀτυχοῦς Ντοῦσμαν καὶ ἔτσι ὁ ἀσθενὴς ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο φέρνων μέσα του καὶ τὸ ἰατρικὸ αὐτὸ ἐργαλεῖο. Δὲν εἶχαν περάσει ὅμως λίγες ἡμέρες καὶ ὁ τηλεγραφητὴς αὐτὸς ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται νέους πόνους στὴν κοιλιά του, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀργότερα ἔγιναν ἀνυπόφοροι καὶ κατέληξαν στὴ δεύτερη αὐτὴ ἐγχείρησι, ποὺ τοῦ ἔγινε στὴ Βουδαπέστη μετὰ δύο ὁλόκληρα χρόνια, καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας διαπιστώθηκε τὸ φριχτὸ αὐτὸ ἰατρικὸ λάθος, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ στοιχίσῃ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ τηλεγραφητοῦ.

ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΙΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΟ ΣΙΑΜ

[Ἀπὸ τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ διασημοῦ Γάλλου συγγραφέως Paul Morand*]*

Πότε πληρώνονται οἱ γιατροί.— Τὸ συμβόλαιο.— Μιὰ περίεργη συνταγή.— Ὁ θάνατος.— Τὰ τρυφερὰ μυρολόγια τῶν Σιαμαίων.— Τὸ σαβάνωμα.— Περίεργα ἔθιμα.— Οἱ γραφικὲς κηδεῖες κ. λ. π.

Οἱ γιατροὶ στὸ Σιὰμ διαιροῦνται σὲ δυὸ κατηγορίες· σὲ κείνους ποὺ θεραπεύουν τὰ ἐσωτερικὰ νοσήματα, καὶ σὲ κείνους ποὺ θεραπεύουν τὰ ἐξωτερικά. Ἀντιστοιχοῦν δηλαδὴ σὰν νὰ ποῦμε μὲ τοὺς δικούς μας παθολόγους καὶ τοὺς χειρούργους. Ἄπειροι γιατροὶ εὑρίσκονται στὸ Σιάμ, ἀλλὰ ἕνα πρωτότυπο καὶ σωτήριον ἔθιμο προστατεύει εὐτυχῶς τοὺς ἀρρώστους ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας γιατρούς· δηλαδὴ ὁ γιατρὸς δὲν πληρώνεται πρὶν ὁ ἄρρωστος γίνῃ καλά.

Ὅταν ἀρρωστήσει κανένας οἱ συγγενεῖς φωνάζουν τὸν γιατρό, ἡ πρώτη δὲ ἐρώτησις ποὺ τοῦ κάνουν εἶνε : «Μπορεῖς νὰ τὸν γιατρέψῃς ;» Ὁ γιατρὸς ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὸν ἄρρωστο ἀποκρίνεται πάντοτε σχεδὸν καταφατικῶς. Τότε γίνεται ἔγγραφο συμβόλαιο γιὰ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ λάβῃ ὁ γιατρὸς ἂν ὁ ἄρρωστος γίνῃ ἐντελῶς καλά· ὕστερα ἀνάβουν δυὸ κεριὰ πρὸς τιμὴν τοῦ δαίμονος τῆς ἰατρικῆς καὶ δίνουν ἕξη σαλοῦγκ (πέντε δραχμὲς) γιὰ ἔξοδα τῶν γιατρικῶν.

Ἐὰν ἡ ὑγεία τοῦ ἀρρώστου καλλιτερέψῃ, οἱ ἐπισκέψεις τοῦ γιατροῦ ἐξακολουθοῦν· ἀλλὰ ἐὰν ὁ γιατρὸς χρίνῃ πὼς τὸ νόσημα εἶνε ἀνίατο, διακόπτει τότε τὶς ἐπισκέψεις καὶ τὸ συμβόλαιο ἀκυρώνεται αὐτοδικαίως.

Νὰ καὶ μιὰ συνταγὴ γιατροῦ γιὰ ἐλαφρὸ πυρετό :

«Λάβε κομμάτια κεράτων ρινοκέρωτος, δοντιῶν ἐλέφαντος, τίγρεως, κροκοδείλου καὶ ἀρκούδας, ἕνα κομμάτι κέρατος ἀγριοβουβάλου καὶ ἕνα κομμάτι κέρατος ἐλαφιοῦ· ἐκτὸς αὐτῶν, ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἀφομαιωμένο ξύλο σαντάλ· κάνε τα ὅλ' αὐτὰ σκόνη καὶ ἀνακάτωσέ τὴν ἐπάνω σ' ἕνα λιθάρι μὲ καθαρὸ νερό. Τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ μίγμα αὐτὸ πιές το· καὶ μὲ τὸ ἄλλο μισὸ βάλε νὰ σοῦ ἀλείψουν τὸ σῶμα σου· ἅμα γίνουν ὅλα αὐτά, θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πυρετός».

Ὑπάρχουν ὅστόσο ἰατρικὰ βιβλία στὸ Σιὰμ μεταφρασμένα στὴν σιαμικὴ γλῶσσα ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα βουδδικὰ βιβλία, καὶ μέσα στὰ ὁποῖα ἡ μελέτη τῶν φαρμάκων καὶ τῶν ἰατρικῶν βοτάνων τοῦ Σιὰμ εἶνε ἔξυπνα συντεταγμένη καὶ ἡ ἐφαρμογὴ ἑρμηνεύεται καλά. Ὅταν κανένας Σιαμαῖος ψυχορραγεῖ καλοῦνται οἱ ταλαπουὰν (οἱ ἱερεῖς), οἱ ὁποῖοι τὸν ραντίζουν μὲ ἕνα ἁγίασμα καὶ διαβάζουν κομμάτια ἱερῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα πραγματεύονται γιὰ τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων. Ὕστερα σταματοῦν τὸ διάβασμα καὶ φωνάζουν στὸ αὐτὶ τοῦ ἑτοιμοθανάτου «Ἀβαχόν ! Ἀβαχόν !» λέξι μυστηριώδη, ποὺ σημαίνει καθαρότητα ψυχῆς ἢ ἀποχὴν ἀπὸ τὶς σαρκικὲς ἐπιθυμίες μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Βούδα.

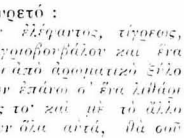

Ὅταν ξεψυχήσῃ ὁ ἑτοιμοθάνατος, τότε ὅλη ἡ οἰκογένεια φωνάζει γοερὰ καὶ ἀπευθύνει στὸν νεκρὸ τρυφερώτατα παρακάλια :

«Ὦ καλέ μας πατέρα γιατὶ μᾶς ἐγκαταλείψες ; Τί πείραγμα σοῦ ἐκάναμε, τοῦ προσβολή ; Γιατὶ φεύγεις ἔτσι μονάχος ; Ἐκεῖ γιαλίσαμε. Γιατὶ ἔφαγες φροῦτα ποὺ φέρουν δυσεντερία ; Σοῦ τὸ εἴχαμε πεῖ ἀπὸ πρίν ὅτι μπορεῖς ν' ἀρρωστήσῃς ; γιατὶ λοιπὸν δὲν μᾶς ἄκουσες ! Ὦ ἄθλιοι, ὦ πονεμένοι, ὦ κακόμοιροι ἐμεῖς οἱ θνητοί !»

Ἔπειτα πέφτουν στὰ πόδια τοῦ νεκροῦ, ἀδύρονται καὶ τὸν γεμίζουν φιλιά. Ἀφοῦ περάσῃ ἡ στιγμὴ τῆς μεγάλης ὀδύνης, καθαρίζουν ἐπιμελῶς τὸ σῶμα, τὸ τυλίγουν μὲ κάτασπρο σεντόνι καὶ τὸ τοποθετοῦν σὲ κρεββάτι σκεπασμένο μὲ ἐπίχρυσο χαρτὶ καὶ λουλούδια τεχνητά. Τὸ κρεββάτι τὸ βγάζουν ὕστερα στὸ ὕπαιθρο. ἀφοῦ ἀνάψουν γύρω-γύρω κεριά.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες σηκώνουν τὸ φέρετρο.καὶ τὸ βγάζουν ὄχι ἀπ' τὴν πόρτα ἀλλ' ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ ἀνοίγουν ἐπίτηδες γι' αὐτὸ στὸν τοῖχο. Αὐτοὶ ποὺ σηκώνουν τὸ φέρετρο περιμένουν. τρέχοντας μὲ ὅλη τὴν δύναμί τους, τρεῖς φορὲς τὸν νεκρὸ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. γιατὶ ἔτσι πιστεύεται ὅτι θὰ λησμονήσῃ τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐβγῆκε καὶ δὲ θὰ ἐπιστρέψῃ νὰ βασανίσῃ τοὺς ζωντανούς. Κατόπιν μεταφέρουν τὸ φέρετρο σὲ μιὰ μεγάλη βάρκα. τὸ βάζουν στὴ μέση, σκεπάζοντάς το μ' ἕναν γαλάζιο πάνινο πέπλο καὶ ἡ κηδεία προχωρεῖ στοὺς ἤχους μιᾶς ἀργῆς καὶ πένθιμης μουσικῆς. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι παρακολουθοῦν μέσα σὲ μικρὲς βάρκες ὡς τὸν τόπο ὅπου πρόκειται νὰ καῇ τὸ σῶμα. Ἐκεῖ, ἀνοίγουν τὸ φέρετρο.ἐκεῖνοι δὲ εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει ἀνατεθεῖ τὸ κάψιμο τῶν πτωμάτων, παίρνουν τὸ σῶμα καὶ βάζουν στὸ στόμα του ἕνα ἀσημένιο νόμισμα ἀξίας 3.50 περίπου δραχμῶν. Ἔπειτα. ἀφοῦ πλύνουν τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ μὲ γάλα μοσχοκαρυδιοῦ, τὸν καίνε, ἐκτὸς ἂν ὁ ἀποθανὼν ἀπηγόρευσε μὲ τὴν διαθήκη του νὰ γίνῃ βορᾶ γυπῶν καὶ κοράκων· ἀφοῦ καεῖ τὸ σῶμα, ἀλλὰ πρὶν ἀποτεφρωθῇ, τὸ βγάζουν ἀπὸ τὴ φωτιά, τὸ κομματιάζουν καὶ πετοῦν τὰ κομμάτια στὰ σαρκοβόρα πουλιὰ ποὺ πετοῦν διαρκῶς ἐπάνω ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου καίγονται οἱ νεκροί. Ἀφοῦ δὲ τελειώσῃ ἡ νεκρικὴ αὐτὴ τελετή, μαζεύουν τὰ κόκκαλα καὶ τὰ δίνουν στὴν οἰκογένεια. Ὅσοι πενθοῦν στὸ Σιὰμ φοροῦν λευκὸν χιτῶνα. Ἡ κηδεία τῶν πλουσίων βαστᾶ τρεῖς μέρες καὶ συνοδεύεται μὲ πυροτεχνήματα, μὲ λόγους ἱερέων, μὲ νυκτερινὲς θεατρικὲς παραστάσεις καὶ ἐκθέσεις ἀγρίων ζώων. Τέλος στήνουν σκηνὲς μέσα στοὺς ναούς των, στὶς παγόδες, καὶ ἐκεῖ παίζουν καὶ χορεύουν, γιὰ νὰ ἱλαρύνουν τὴν ψυχὴ τοῦ πεθαμένου, σύμφωνα μὲ τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς τοῦ Βούδα.